

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vico delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 13.000

Letna inozemstvo . . . » 18.000

Letna inozemstvo, USA dol. 25

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXII. - Štev. 31 (1614)

Gorica - četrtek 31. julija 1980 - Trst

Posamezna številka lir 300

Krščanski model družine

Katoliška Cerkev se skupaj z drugimi zaveda krize, v katero je danes zašla družina. Zato posveča družini vedno večjo skrb. Na zadnjem koncilu so o družini razpravljali v konstituciji Cerkev v sedanjem svetu (GS). Prihodnja sinoda škofov, ki bo meseca oktobra, bo posvečena družini. Tudi naša goriška Cerkev si je zastavila za prihodnje leto kot posebno temo ravno razmišljanje o družini. Cerkev torej ne gre mimo tega pekočega problema oz. krize, v katero je sodobna družina zašla v deželah industrializiranega sveta.

MODEL KRŠČANSKE DRUŽINE

Toda, kadar kristjani govorimo o družini, je potrebno, da najprej v družino verujemo, da verujemo to, kar je Jezus o družini razodel in potrdil. Kajti kot verni kristjani ne moremo in ne smemo mimo tega, kar je Jezus Kristus učil o družini; njegov nauk je za nas nespremenljivi temelj in nespremenljiva vsebina družine. Rekel bi, da moramo verovati v Kristusov model družine. Ta model obsega:

1. Monogamično zakonsko zvezo. En mož imej eno ženo, ena žena imej enega moža. To ni samo po sebi umevno, ker so še vedno družbe, ki dopuščajo mnogoženstvo v eni ali drugi obliki.

2. Krščanski zakon je nerazvezljiva vez med možem in ženo, ki jo samo smrt more razvezati. Ta Jezusova zahteva je težje umljiva kot prejšnja. In vendar so Jezusove besede v evangeliju jasne in še bolj jasna je praksa Cerkve od apostolskih časov dalje. Zadnji koncil je to lastnost krščanskega zakona znova potrdil, da bi nihče o njej ne dvomil.

3. Krščanski zakon in s tem družina naj požene iz svobodne odločitve in ljubezni pred zakonom in naj vztraja v zakonu, in sicer zato, ker le ljubezen osrečuje človeka. Zakon in družina pa sta za srečo zakoncev in otrok.

To je model krščanske družine kot izhaja iz nauka Jezusa Kristusa in njegove Cerkev. To je model družine, v katerega moramo verovati in ga zagovarjati, tudi če nam vedno ni vse jasno.

LAIČNI MODEL DRUŽINE

Na gornjem modelu družine je nastala krščanska Evropa. Vztrajala je do Martina Lutra, ponekod skoro do današnjih dni. Sedaj je ta model po vsem industrializiranim svetu v krizi. Kar je Kristus prenovil in je Cerkev čuvala, hočejo sedaj preobrniti. Civilna družba je zato vpeljala razporoko, uzakonila splav in mnogi zagovarjajo še svobodno ljubezen in predzakonske spolne odnose. Pravijo, da je vse to potrebno za srečo ljudi. Hočejo torej, da se povrnemo k modelu družine kot je bila pred Kristusovo reformo.

To je tista globoka kriza, ki je zajela sodobno družino, tudi slovensko tostran in onstran državne meje.

KRISTJAN MORA IZBIRATI MED ENIM IN DRUGIM MODELOM

Ni tu mesto, da bi poglobljali vsebino enega in drugega modela, naj bo dovolj, da smo oba omenili, kajti sleherni kristjan stoji danes pred izbiro, ali se odloči za krščanski model družine ali pa za laični model, kot ga zagovarja civilna družba. Izbrati mora vse življenje. Začne se že pred zakonom med zaročenci. Kako bodo preživeli ta čas svojega poznanstva? Bodo sledili stalnemu nauku Cerkev, da pred zakonom nimajo zakonskih pravic? Ali bodo sledili nauku svetnih modrijanov, ki menijo, da je tistim, ki se imajo radi, vse dovoljeno?

Izбира se potem brezpogojno pojavi pred sklenitvijo zakona. Vsak župnik je dolžan, da novoporočencem zastavi usodno vprašanje, ali želijo skleniti nerazvezljiv zakon in si ostati zvesti v sreči in nesreči, v zdravju in bolezni, v mladosti in starosti. Morejo namreč iti pred civilnega zastopnika in tam skleniti zakon brez teh zahtev.

V preteklosti je bila ta izbira dokončna, ker so tudi državni zakoni onemogočali

razporoko. Danes je drugače; vsak čas se moreta zakonca premisliti in doseči civilno razporoko. Zato sta vsak dan izpostavljena »skušnjavi«, da se razideta. V sled tega se morata nekako vsak dan znova odločiti za krščanski model družine.

Vse te izbire pred zakonom, ob zakonu in v zakonu zahtevajo danes bolj zrele krščanske osebnosti kot v preteklosti, z večjim čutom osebne odgovornosti, zlasti pa večjo vero in zaupanje v Kristusa in v Cerkev. Kajti pojavlja se vprašanje, komu bolj zaupati: Kristusu in Cerkvi ali ljudem? Kdo bolj pozna človeka in kdo ga bolj ljubi, Kristus, ki je določil svoj model družine, ali ljudje, ki ta model po svoje obračajo? Odgovor za kristjana bi ne smel biti težak.

Zavedal pa se je Jezus Kristus, da zahteva od človeka veliko, ko je rekel: »Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči.« Zato je dvignil zakon v čast zakramenta, to je v znamenje, ki deli milost, božjo pomoč, ki jo zakonci v družini potrebujejo. Zaradi opisanih razmer danes zakonci in družina to božjo pomoč bolj potrebujejo kot v preteklosti. Krepi naj jih Jezusova obljuba: »Prosite in se vam bo dalo.« In zagotovilo apostola Pavla: »Bog je zvest in vas ne bo pustil skušati prek vaše moči.« Četudi je danes zvestoba krščanskemu modelu družine težja kot prej, je še vedno mogoča in nujna.

BESEDA DUHOVNIKOM

Pa še beseda nam duhovnikom. Mi imamo veliko opraviti z družinami, z ljudmi pred zakonom in v zakonu. Potrebno je zato, da mi sami prvi verujemo in zaupamo v krščanski model družine; da v svojem pouku od njega ne odstopamo. Ne pozabimo: prvi udarec krščanski družini je zadal teolog Martin Luter. Da ne bomo hodili za njim in odstopali od modela krščanske družine, kot ga je obnovil Jezus Kristus in kot ga je zvesto očuvala Cerkev. Mi moramo oznanjati Jezusov nauk in ne modrosti ljudi.

K. H.

OKNO V DANAŠNJI SVET

Perzijski šah je umrl

Se pred tremi leti je perzijski šah Reza Pahlevi bil med najmočnejšimi možmi tega sveta; ob smrti in pogrebu pretekli torek v Kairu je pa komaj zaslužil nekaj več pozornosti v svetovnem tisku. Njegovi nekdanji prijatelji v zapadnem svetu so na pogreb poslali le manj pomembna zastopstva. Znova se je izpričalo, kako je politika nekaj varljivega: če si na oblasti, nekaj veljaš, če te vržejo s stolčka, si manj kot navaden smrtnik.

Pokojni perzijski šah je imel razgibano preteklost za sabo. Na prestol je prišel med drugo svetovno vojno, ko je Perzija oz. danes Iran bila praktično v rokah Amerikancev, Angležev in Sovjetov. Vsi ti so med vojno imeli v Perziji svoja močna vojaška oporišča, saj je preko Perzije šla večina vojaške pomoči Sovjetom. In ta pomoč je bila ogromna. Spomnimo tudi, da je bila prva medzavezniška konferenca med vojno ravno v Teheranu leta 1943.

Po končani vojni je šah Reza Pahlevi vladal kot absoluten vladar, toda ni imel sreče v zakonu. S prvo ženo ni imel moških potomcev, druga žena, znana lepa Soraya, je bila nerodovitna. Po koranskem pravu pa vladar mora imeti moške potomce. Zato se je šah ločil od Soraye in vzel tretjo ženo Sarah Dibo. Ta mu je dala zaželenega prestolonaslednika in še troje drugih otrok.

Vse je kazalo, da bo vladal brez večjih težav, kot svojevrsten iluminističen vladar 20. stoletja, ki je sklenil, da bo svoje ljudstvo prevzgojil s šolami in zemljiškimi reformami, podobno kot je storila cesarica Marija Terezija v Avstriji. Toda časi in razmere so bile sedaj drugačne. Šah je s svojim zapadnim mišljenjem in zlasti z zemljiškimi reformami prizadel domačo

Zamotana pota italijanske politike

Italijanska notranja politika je polna vijug in vsakovrstnih križišč, da ji težko slediš in jo še težje razumeš. To se je izkazalo tudi v preteklih tednih po zadnjih junijskih volitvah. Čeprav so bile uradno le »upravne volitve«, so vendar imele veliko politično težo. To se je predvsem pokazalo v odnosih do druge Cossigove vlade. Komunistična partija, ki je šla v volilni boj predvsem pod geslom, da mora sedanja Cossigova vlada pasti, je videla, da so se njene želje razpočile kot milnica. Volitve so Cossigo še bolj utrdile, ko so volilci v večjem številu glasovali za stranke, ki sestavljajo sedanjo vlado, dočim je partija skoro povsod v državi izgubila na glasovih in na številu izvoljenih zastopnikov.

ZADEVA COSSIGA-DONAT CATTIN

Ali partija se ne vda tako zlepa. Če med volitvami je sprožila afero Cossiga-Donat Cattin. Izrabila je namreč neprijetno zadevo Marka Donat-Cattina, sina demokratskega veljaka Karla. Njegov sin je zašel med teroriste. Trdili so, da je Cossiga obvestil očeta, da policija išče Marka in da je zato ta lahko ubežal v inozemstvo.

Zadeva je prišla po volitvah pred posebno parlamentarno komisijo. Ta je z večino glasov priznala, da Cossiga ni kriv. Toda večina je bila prenizka, zato je moral ministrski predsednik pred celotni parlament (poslansko zbornico in senat), da se izreče o njegovi krivdi. Parlament je o zadevi razpravljal ves pretekli teden. Skoraj tisoč ljudi je pet dni zaporedoma govorilo ali vsaj poslušalo o tej zadevi. Govorniki, ki so se zvrstili, so pa vsi bolj ali manj

ponavljali iste stvari. Po naše bi rekli, da so mlatili prazno slamo. Zaključek te mlatve je bil v nedeljo 27. julija, ko so parlamentarci glasovali, ali je Cossiga kriv ali ni kriv. Z večino glasov je bilo sprejeto mnenje, da Cossiga ni zakrivil nič protizakonitega. Tako je propadel predlog partije, da je treba zadevo še naprej preiskovati, kot tudi predlog misovcev, da je treba Cossigo postaviti pred ustavno sodišče.

Takšen izid je bilo pričakovati od vsega začetka, toda italijanski parlamentarci morajo mlatiti prazno slamo, ker bi sicer ne bili politiki.

BOJKOT

GOSPODARSKIH DEKRETOV

Medtem ko so se v parlamentu potili za prazen nič, je gospodarstvo šlo naprej svojo rakovo pot. Vlada je sicer izdala tri zakonske dekrete za omejitve draginje, toda takoj so jih razne sile začele bojkotirati. Povišali so IVO od 14 na 15 %, za nekatere vrste blaga še celo več; določili so, da bo del socialnih prispevkov za zaposlene krila država; hoteli so tudi ustanoviti poseben solidarnostni sklad za pospeševanje industrije v zaoostalnih predelih države. V ta sklad naj bi prispevali delavci 0,50 % od svoje plače. (Od sto tisoč 500 lir.) A iz vsega tega najbrž ne bo nič. Solidarnostni sklad so za sedaj že zavrnili, k ostalim vladnim določbam so pa opozicijske stranke dodale toliko popravkov, da bo od prvotno zamišljenih dekretov ostalo prav malo.

GROZI BREZPOSELNOST

Vsi pa čutimo, kako draginja raste in z njo nevarnost brezposelnosti. Saj so se zamajali tudi tako veliki kolosi kot je Fiat. To največje italijansko podjetje je namreč zagrozilo, da bo po končanih poletnih počitnicah moralo odpustiti 75.000 delavcev, češ da imajo v skladiščih toliko neprodanih avtomobilov, da jih nimajo več kam spravljati. Tudi številna druga podjetja so v krizi in odpuščajo delavce. Kljub temu se vrstijo številne stavke in se napovedujejo nove zlasti v državnem sektorju (železnice, letalski promet, finančne službe na mejah in druge). Vsi kličejo: Vlada, pomagaj! Toda če hoče vlada pomagati, mora denar vzeti državljanom v obliki davkov. Tega po njihove noče, kot smo videli. Zaradi tega stoji gospodarstvo v nekem začaranem krogu, iz katerega ga rešuje mala in srednja industrija ter privatna obrt. Upajo na turizem. To so še edine veje italijanskega gospodarstva, ki so aktivne; vsa velika, tako državna kot zasebna podjetja, so pasivna. Torej mali človek rešuje danes italijansko gospodarstvo.

Zaradi politične razgretosti strank so še vedno brez ustreznih odborov številne velike mestne občine, pokrajine in dežele. Tudi v teh telesih se stranke ne morejo zediniti, kdo naj vodi upravo. Med temi je, kot vemo, še vedno tudi goriška občina in pokrajina, ter tržaška pokrajina. Tudi tukaj nimamo še ustreznih odborov in županov oziroma predsednikov.

Nasilje v Južni Afriki

Predsednik južnoafriške škofovske konference nadškof Fitzgerald je sporočil Apostolskemu sedežu, da so nedavno policijske oblasti zaprle in na brutalen način izprale tri redovnike, ki delujejo v dušnem pastirstvu. Pozneje so jih izpustili.

G. nadškof Peter Cocolin 60-letnik

V krstnih knjigah furlanske župnije Saciletto stoji zapisano: Dne 2. avgusta 1920 se je rodil deček, ki so mu pri krstu dali ime Peter. Oče Francesco, mati Elisa Ceppellotti. Pozneje so župniki pripisali: posvečen v duhovnika dne 3. 6. 1944. Posvečen v škofa dne 3. 9. 1967.

To so skopi podatki krstnih knjig, ki nam pričajo, da goriški nadškof Peter Cocolin obhaja v soboto 2. avgusta 60-letnico rojstva. Ob raznih duhovniških jubilejih in obletnicah, ki smo jih obhajali, ne moremo tiho mimo tega življenjskega jubileja našega goriškega nadškofa.

Svojo duhovniško pot je začel kot kaplan v Krminu. Bili so zadnji časi vojne in prvi časi po vojni. V Krminu se je seznanil tudi s slovenskim ljudstvom v Brdih in navezal dobre odnose z nekaterimi Brici, posebno s pok. Ivanom Prinčičem. Gotovo ni sanjal, da jim bo kdaj še škof. Tudi to se je zgodilo, potem ko je upravljal župnijo v Terzo pri Ogleju, Oglej sam in končno za nekaj mesecev župnijo sv. Ambroža v Trzinu. Tam ga je doletelo imenovanje za goriškega nadškofa po odhodu msgr. Andreja Pangrazia. Imenovanje za nadškofa je dobil 26. junija 1967. Po posvečenju v oglejski baziliki je prevzel vodstvo goriške nadškofije 24. septembra istega leta. Trinajst let bo torej, kar vodi goriško nadškofijo. V teh trinajstih letih smo se z njim dobro spoznali in on nas, saj je že po vseh župnijah birmoval ali jih obiskal ob kaki drugačni priložnosti. Tudi pastoralna vizitacija se bliža koncu. Čaka ga le še slovenski del škofije, kar bo opravljal prihodnjo jesen in zimo. Potem ko bo obiskal vso škofijo misli pripraviti posebno škofijsko srečanje, na katerem bi pregledali dušnopastirsko stanje v škofiji in pripravili ustrezen program za naprej. V tem letu je pa slovesno začel obhajanje 1600-letnice prvega oglejskega koncila.

Gospod nadškof ima rad mladino, zlasti skavte, saj je kot kaplan v Krminu med prvimi po vojni začel s skavtsko organizacijo. Tudi naše skavte rad obiskuje. Tako je preteklo nedeljo prišel mednje v Lepeno in zanje maševal. Prisotni so bili tudi številni starši, ki so prišli obiskat otroke. Tisti, ki so bili navzoči pravijo, da je bilo zelo lepo doživetje.

Gospodu nadškofu kličemo: Se na mnoga leta!

Prav res, naša civilizacija je pozabila, da je rojena iz Kristusove krvi (Alexis Carrel).

Janez E. Krek za današnji čas

Kot človek in kot politik je bil Janez Evangelist Krek iskren demokrat, to se pravi zavzel za to, naj si ljudstvo samo vlada. Zaradi tega je dober del svojega političnega udejstvovanja tako v kranjskem deželnem zboru kot v dunajskem parlamentu posvetil temu, da bi vsi državljani dobili enake pravice, zlasti enako in splošno volilno pravico. V tem boju je stal med prvimi na okopih skupaj s tedanjimi socialnimi demokrati. Uspel je, da so sprva volilno pravico razširili, potem pa tudi priznali enako in splošno volilno pravico vsem državljanom.

Danes se nam to zdi samo ob sebi umevno, a v stari Avstriji, ki so jo ustavo izborili liberalci, to se pravi meščanski krogi, so ti budno čuvali, da so oblast ohranili sami. Zato je bila volilna pravica dolga desetletja omejena na aristokrate, na bogatejše sloje in uradnike. Ljudstvo, kmetje in delavci so mogli izvoliti sorazmerno zelo majhno število poslancev tako v deželne svete kot v dunajski parlament. Krekov napor je zato šel za tem, da bi vsi državljani postali enakopravni. Skupaj z drugimi je uspel, čeprav le malo pred prvo svetovno vojno. Seveda je pa takrat šlo za volilno pravico moških. Zenske so dobile to pravico šele po prvi oz. po drugi svetovni vojni.

Pa tudi kot človek je Krek bil demokrat, to je preprost, prijatelj vseh, dobronik vsem. Njegov mladostni znanec in prijatelj pok. župnik Jože Abram je spisal o njem drobno knjižico spominov; izšla je, če me spomin ne vara, sredi dvajsetih let v Gorici in je danes ni več dobiti. V tej knjižici ravno prikazuje Krekovo demokratičnost, preprostost, prijaznost, ki je takoj osvojila vsakega človeka.

predanosti demokraciji in svobodi, v njegovi službi narodu in v skrbi za njegov obstoj.

Mislím, da tudi njegovi zamisli o Jugoslaviji kot svobodni zvezi, federaciji vseh južnih Slovanov, ki naj sloni na svobodi in na demokratičnem ter socialno pravičnem redu. Če Jugoslavija po zedinjenju leta 1918 ni postala takšna, kot si jo je Janez E. Krek zamislil, in če tudi današnja ni takšna, zaradi tega ni potrebno Jugoslavijo razbijati, temveč jo rajši preurediti, da bo res svoboden in pravičen dom vsem njenim narodom in narodnostim. To je moj odgovor Fr. Jezi in tistim, ki Katoliškemu glasu očitajo, da zagovarja obstoj Jugoslavije. Kajti razbijati je lahko, kaj pa potem nastane, je drugačno vprašanje.

K. H.

Iz Beneške Slovenije

SOCIALIST V ZLAHTNEM POMENU BESEDE

Albin Prepeluh je bil Krekov sodobnik, toda politično na nasprotnem bregu, ker je bil pristaš socialne demokracije. Ta je o Kroku zapisal: »Umstveno in čustveno se je živil v novo vero človeštva, v socializem, ki je zanj prav tako izhajal iz krščanstva. V njem je videl element, ki krščanstvo pohladi, mu vrne njegovo prvotno svežost in tako pomore bednemu in zmotnemu človeštvu. Tej svoji filozofski podstavi je ostal zvest vse svoje življenje« (Zaliv 60/61).

Krek je bil »socialist«, ker je bil človek, kristjan in demokrat. Socializem mu je bil tista družbena ureditev, kjer bosta tudi kmet in delavec dosegla svoje pravice in priznanje svoje človeške časti, kjer ne bosta manj vredna državljana v rokah nenasitnega kapitalizma. Toda ta njegova ljubezen do »zaposlateljnih« je bila združena z enako ljubeznijo do svobode in demokracije. Zaradi tega je odklanjal diktaturo in materializem. V svoji knjigi »Socializem« piše: »Novodobni socializem je sprejel za svoj temelj načelo materializma in komunizma. Oboje nasprotuje krščanstvu in zato je bilo treba boja proti njima.«

To je »socializem« Janeza E. Kreka. Zaradi tega sem se zmeraj čudil, kako so mogli njegovi poznejši učenci, krščanski socialisti v Sloveniji, iti v skupno zvezo s komunistično partijo in postati njeni pomočniki pri izvajanju njenega programa, ko so vedeli, da ne gre toliko za socialni program, temveč da gre v prvi vrsti za diktaturo proletariata. Kroku pa je bila vsaka diktatura tisoč milj daleč.

KREK SLOVENEK

Vse Krekovo delo je izhajalo iz njegove velike ljubezni do slovenskega ljudstva. Zaradi tega ljudstva je postal duhovnik, socialni organizator, politik, pisatelj. Svojemu ljudstvu je dal vse, kar je imel. Blagovito slovenskega ljudstva mu je bilo najvišje vodilo v njegovem javnem življenju. Osebnostni iskal in ni imel od svojega dela nobenega dobička. Čeprav poslanec, predsednik raznih gospodarskih zvez, posojilnic je ubog živel in ubog umrl.

V tej ljubezni ga je med prvo svetovno vojno posebno mučila usoda njegovega ljudstva po vojni. Napovedi so bile grozeče. Zaradi tega je videl narodno bodočnost Slovencev v povezavi z južnimi Slovani v eni državi, Jugoslaviji. Če ideja o Jugoslaviji ni originalno Krekova, je udeleževalec te ideje z majniško deklaracijo v veliki meri Krekova osebna zasluga. Po njegovi smrti leta 1917 sta majniška deklaracija in ideja o Jugoslaviji šli svojo pot brez njega. Toda brez Kreka bi prve Jugoslavije ne imeli, brez prve bi pa tudi druge ne bilo.

V današnji Sloveniji se na vse to pozablja, ker Slovenci tudi svojo zgodovino pišejo po trenutnih kapricah politike. Zato pa se moramo mi zamejski Slovenci tem bolj okleniti Janeza E. Kreka v njegovi

Na obisku pri goriških skavtih

Za starega skavta je obisk poletnega tabora skoraj nujen. Celotaki fantje in dekleta, ki so z našo organizacijo imeli le bežen stik v mladih letih, se radi prikazejo, morda že z lastnimi otroki.

Tudi sam sem se odpravil proti Lepeni, kjer letos taborijo goriški skavti in skavtinje. Kraj tabora in vreme sta letos izredno ugodna; gre sicer za pojave, ki niso odvisni od same organizacije, vendar vedno pripomorejo k uspehu ali neuspehu tabora.

Skavte in skavtinje sem obiskal v dneh, ko doseže vzdušje višek, to se pravi, v dneh, ko so nujna dela končana in se začne prijetno taborno življenje. Opazil sem takoj, da na taboru vladata red in disciplina kot v »lepih starih časih«, da »mularija« ne poseda po šotorih brez dela in da ni v programu praznih ur. Vse to je seveda zasluga vodstva, zato sem se z njimi pogovoril o letošnjem taboru in o našem skavtizmu na splošno. Skavtska organizacija je najbolj številna mladinska organizacija v zamejstvu in med krščansko usmerjeno mladino edina široko razširjena skupnost, zato se mi zdi, da njeni uspehi delajo čast vsemu zamejstvu, njeni neuspehi in težave pa so odraz pomanjkanj, ki jih ima vsa naša mladina. Zato segajo vprašanja in odgovori tudi preko dogodkov na letošnjem taboru in utegnejo biti zanimivi tudi za širšo javnost.

Prédnost gre nežnemu spolu, zato beseda Zdenki, ki skupaj s Franko vodi podtabor skavtinj. Vprašanje:

ODKOD USPEHI SKAVTSKE ORGANIZACIJE?

Skavtska organizacija je še vedno zanimiva za mladino, kljub vsemu, kar bremenimo in slišimo o vseh mogočih krizah; tudi med nami v zamejstvu se organizacija krepi in razvija. Čemu to pripisujete?

Odgovor: Skavtska organizacija sloni na delovanju v majhnih skupinah; te skupine pa niso take kot jih lahko mlad človek najde kje drugje: na to skupino je posameznik veliko bolj vezan, ker ima v njej določeno odgovornost, ker ve, da je skupini potreben in da je tudi od njega odvisen uspeh ali neuspeh. Tak pristop k organizaciji daje mlademu človeku zadoščenje; istočasno je tudi posameznik odvisen od skupine in se dobro počuti med prijatelji, ki imajo enake želje in težave. Ustvarjajo se tako skupine, ki živijo tudi izven organizacije; take skupine imajo najbolj uspešno delovanje in da se člani med seboj dobro poznajo in vedo, kaj lahko eden od drugega zahtevajo. Vrednote, ki jih človek doživi v skupnosti so še posebno dragocene za mladino v zamejstvu. Vprašanja v zvezi z narodnostjo se v skupinah veliko lažje rešujejo in lažje je mladim dobiti moč, da ne klonejo pred asimilacijo.

Vprašanje: Kaj se ti zdi letošnji tabor?

Odgovor: Letošnji tabor dobro poteka. Proti vsem predvidevanjem se je izkazalo, da sta red in disciplina možna in tudi nujna. To se je pokazalo v vsem delovanju prvega tedna, ki je bil v veliki meri posvečen pripravljanju tabornega prostora. Prav ob tem delu je potrebno, da vsi, skavti in skavtinje, sodelujejo in pozabijo na vsakdanje ugodnosti ter da vskladijo svoje zahteve z zahtevami ostalih. Na letošnjem taboru imamo tudi novega duhovnega voditelja, ki nam je s svojo mladostno sproščenostjo blizu in je prav gotovo pripomogel k prijetnemu razpoloženju in odprtosti med nami. Prizadeva si, da bi mi vsi globlje doživljali vero in da je ne bi sprejemali le zato, ker spada v tradicijo in našo družinsko vzgojo. Imeli smo dve pripravi na mašo, tako da smo jo znali bolje doživeti. Tudi najmlajši so pri tem sodelovali, čeprav vsega niso razumeli. Naš

prejela samo sedem glasov od skupnih 283. Slovenski tržaški dnevnik se seveda zaradi tega huduje. Tudi mi se hudujemo, ker pravica se ne reže po številu glasov neke stranke. Je pa v odločitvi tržaške občinske uprave kljub temu skrita neka resnica, namreč da moremo šteti za Slovence prav gotovo vse tiste, ki glasujejo za slovensko stranko; o tistih, ki glasujejo za italijanske stranke pa ne moremo vedeti, kam pripadajo, dokler tega na kak drug način ne povedo, ko pa v volilni skrinjici zatajijo svoj narodni izvor.

Če je tržaška občinska uprava hotela slovenskim komunistom to povedati, ima prav.

(r+r)

Pravi prijatelji so včasih neprijetni (Louis Pasteur).

pristop k veri zahteva trezno in resno razmišljanje in zavestno odločitev. Na letošnjem taboru smo se še v marsičem drugem odločili za nove pristope k delu. Upamo, da bo vse to omogočilo duhovno in kulturno obogatitev vseh prisotnih in jih navajalo k primernemu doživljanju narave.

LETOSNJI TABOR

Zatem sem se obrnil na Franko.

Vprašanje: Na taboru opažam dovolj reda in discipliniranosti; programi so živahni in potekajo brez problemov. Kako ste to dosegli, kljub toliko opisani krizi mladine, ki po mnenju mnogih nima več nobenega smisla za klasične vrednote?

Odgovor: Z letošnjim taborom smo v glavnem vsi zadovoljni. Življenje v njem poteka brez večjih problemov in vsi kažejo precejšnjo pripravljenost za sodelovanje. Mladí se namreč v družbi sebi enakih dobro počutijo in če se jim znajo starejši primerno približati, če pokažejo razumevanje za njihove težave, če jim znajo slediti v njihovem iskanju in v njihovi negotovosti, lahko iz njih izvabijo ogromno silo. Nikakor ni res, da je mladina slaba, da je nič več ne zanima. Prej bi rekla, da starejši nimajo časa, da bi se mladini približali, nimajo potrpljenja, da bi poslušali njihove želje, da bi upoštevali in skušali razumeti njihove zahteve.

To gotovo ni lahko, vendar se edino v takem ravnanju daje možnost srečanja z mladino. Ni res, da so mladi neposlušni, nevhvalni, površni in nedozetni za vse vrednote. Nasprotno! Mladí ljudje so v bistvu izredno občutljivi in nadvse cenijo pozornost, ki jim jo starejši izkazujejo; znajo upoštevati naklonjenost, prijaznost in tisti dialog, ki predpostavlja enakopravnost obeh sogovornikov.

Kriza, o kateri sedaj toliko govorijo, ni kriza mladine, pač pa kriza medsebojnih odnosov, kriza starejših generacij, ki se z mladimi nikakor ne more ujeti, in pa kriza mlajše generacije, ki se ji pogledi starejših zdijo tuji in nerazumljivi; gre torej za krizo, ki od zmeraj obstaja.

Na taboru skušamo vse te probleme razumeti, govorimo o njih in želimo, da bi se v mladih zbudil čut za odgovornost, za razumevanje vsakogar in za medsebojne odkrite in iskrene odnose. Med seboj skušamo vzpostaviti prijateljske vezi in na teh graditi taborno življenje. V ta namen vključujemo v vodstvo tudi mlajše, da nam posredujejo potrebe in ideje svojih sovrstnikov. Predvsem pa si prizadevamo, da bi vse z razumevanjem poslušali.

Rezultati niso vedno odlični: marsikdaj se javljajo na eni in na drugi strani razočaranja, nastopijo težave in nejevolja; vendar je pri vseh teh poskusih veliko dobre volje. Vsak tabor je preizkusni kamen za skavte in za voditelje. Najlepše uspehe gradimo na najhujših težavah in razočaranjih. Upamo, da bo letošnji tabor eden tistih, ki nam bo omogočil, da se bomo vsaj za malenkost približali drug drugemu in tako stopili za korak naprej na poti razumevanja.

Versko življenje na taboru

Za duhovno vzgojo na taboru je letos odgovoren Marjan. Vprašanje:

Kot vse mladinske organizacije je v zadnjem času tudi skavtizem v razvoju. Pod vprašanjem je za mnoge tudi verski moment v njegovi vzgojni metodi. Nekateri se odločajo za vero in okoli nje gradijo vse delovanje organizacije; drugi pa sprejemajo samo karitativni del krščanskega nauka in se zanimajo predvsem za dobrodelne akcije. Kako ti gledaš na to?

Odgovor: Če hoče neka organizacija napredovati in vztrajati v pravilnem delovanju, mora imeti močno in jasno idejno naravnost. Krščanstvo je za skavtizem kot nalašč, ker vsebuje duhovno življenje in akcijo. Oba aspekta se dopolnjujeta. Nekateri skavti delajo prav v tem napako, ker vero izključujejo kot nepotrebno ali ji dajejo šele drugotni pomen: češ, saj se da vse izpeljati tudi tako.

Gotovo, toda v tem primeru nekaj je manjka. In to se prej ali slej pozna. Kaj storiti s takimi skavti? Jih odsloviti in jim reči, da ni zanje prostora? Idealno bi bilo imeti vse skavte z dobro versko prakso; ker ni tako, moramo vsem pomagati, da bodo vedno globlje doumeli, da je vera velika vrednota, ki vsem akcijam daje pravi smisel.

Kot duhovni vodja skavtov se že celo leto trudim, da bi to razumeli. Tudi na taboru bomo imeli zato en dan zbranosti.

Kristusov duh mora prežemati vse skavtsko delovanje. Na tem področju čaka vse nas, ki se z njimi ukvarjamo veliko dela. potrepljivosti in razumevanja. Osebnostem velik optimist, ko gre za delo z mladino. Mladí so včasih sposobni dati zelo veliko od sebe. Prepričan sem: če veliko zahtevamo, bomo dobili tudi njihov odgovor.

Vprašanje: Kako se ti zdi ta tabor.

Odgovor: Dal sem skozi veliko taborov v različnih režijah in z različnimi programi; na izrazito skavtskem taboru pa sem letos prvič. V enem stavku lahko rečem, da sem z njim zadovoljen. Predvsem bi rekel, da je to zasluga vodstva, ki je urejeno na zelo demokratični podlagi. Vseč so mi jasne ideje, kaj hočemo doseči. To se je pokazalo že pri pripravi na taborjenje. Prepričan sem, da bo vse šlo, če vodstvo drži skupaj. Pri naših načrtovanjih in v molitvi se na to večkrat spominimo.

Največja pomanjkljivost na taboru je po mojem premajhna odgovornost skavtov za naloge, ki so jim zaupane. Zato pozivamo tudi straže, da bi se doma večkrat spoprijeli s tem problemom, ki je splošno razširjen med mladimi.

Na taboru je važno tudi duhovno življenje, ki ga nočemo vsiljevati; vendar nekatere točke morajo biti. Imamo skupno jutranjo in večerno molitev in molitev pred jedjo. Posebej lepo so se obnesle maše in priprava nanje: en dan imamo pravo za mašo po skupnicah, drugi dan pa mašo. Tako občutijo, da je maša njihova in da predstavlja središče dneva.

VZGOJA NA TABORU

Mauro vodi podtabor izvidnikov s pomočjo nekaterih roverjev. Vprašanje:

Spričo modernih časov in novosti, ki jih prinašajo zadnja leta se nekateri skavti umikajo v naravo in iščejo v njej klasične vrednote skavtizma; drugi pa, nasprotno, vse to zavračajo in se predvsem zanimajo za velike svetovne probleme, za vprašanja družbe in mladine. Kako pojmuješ delovanje skavtske organizacije?

Odgovor: Omejim se izključno na temo vprašanja, ker bi bil odgovor dolg in kompliciran, če bi se poglobil v probleme vzgojne metode; predvsem poudarjam izredno važnost, ki jo ima narava že v prvotni zamisli skavtizma. Vzgoja mladih fantov in deklet obstaja prav v tem, da se naučijo spoznavati v naravi njena vidna in nevidna sporočila ter jo zaradi tega spoštovati, ljubiti in ščititi: vse to pomeni borbo za svetle in zdrave ideale.

Seveda je namen vzgoje tudi, da preko narave spoznava mladina njenega Stvarnika, saj morata v njej fant in dekleta postati verna pa tudi poštena državljana. Kako bi bilo vse to mogoče, če bi narave ne upoštevali ali bi jo celo zavračali? Seveda nečem s tem omalovaževati novih pogledov na skavtizem, ki so omenjeni v vprašanju. S problemi mladine se v organizaciji stalno srečujemo. »Medium iter optimum est« (Srednja pot je najboljša), pravi latinski pregovor in z njim se strinjamo, še posebno v tem vprašanju.

Moderna skavtska organizacija ne sme pozabiti, kakšni so bili v začetku njeni temelji, ne sme pa se niti izmikati in ignorirati novih potreb, ki jih prinaša napredek družbe.

Vprašanje: Kako poteka letošnji tabor?

Odgovor: Tabor je ločen na dva podtabora, za fante in dekleta, tako da lahko vsaka skupina živi neodvisno. Srečujemo se seveda pri tabornih ognjih, na izletih, igrah, pri maši in pri razgovorih. Z letošnjim taborom sem precej zadovoljen: končno smo vsaj delno odpravili nekatere organizacijske pomanjkljivosti, ki so se pojavile v zadnjih letih. Tudi obiskovalci našega tabora so se lahko prepričali o novostih.

Ne vem, če gre bolj pri vsakodnevnih tabornih programih ali pri večernih ognjih, kjer imajo posamezniki in vodi možnost, da se izkažejo v tehniko izražanja. Poudariti moram še, da je letos srednja starost na taboru nižja kot prejšnja leta in to je treba upoštevati za objektivno oceno tabora. Nadvse pozitivno se mi zdi sodelovanje mlajših pri vodstvu, kjer so se nekateri prav izkazali.

Do tu odgovori voditeljev goriških skavtov in skavtinj. Upam, da so njihove misli pomagale bralcem, da si ustvarijo še bolj verno sliko o organizaciji, ki ima med našo mladino lepe uspehe, toda za ceno nenehne iskanja in uveljavljanja novih možnosti in vzgojnih prijemov.

(Zapisal B. Š.)

Izredna obletnica

»Katoliški glas« je v svoji zadnji številki napovedal dva praznika v Pevmi: dan petja in vina, brez katerih si je težko predstavljati Brica, in obvestilo o 70-letnici mašništva msgr. Antona Rutarja na dan praznovanja sv. Ane, farne patronice.

Prelep sončni dan je med veselimi pritrkovanjem vabil farane in okoličane v okrašeno božjo hišo, da počaste svojega dolgoletnega župnika, danes železomašnika in najstarejšega slovenskega duhovnika. Kljub teži svojih 94 let je kar krepko prišel pred oltar, v spremstvu somaševalcev škofovega vikarja dr. Oskarja Simčiča, prelata Andreja Simčiča iz Ravnice, dekana Marjana Komjanca in še kakih 15 sobratov, med katerimi smo opazili škofovega vikarja iz Trsta dr. Škerla, dva beneška duhovnika msgr. Birtiča in Gujona, kanalskega dekana Suligoja in še zastopnika s Kapele g. Ličena ter seveda domačih duhovnikov iz Gorice tja do Devina z msgr. Kretičem.

Po uvodni pesmi domačega zbora, ki je izborno spremljal vso slovesnost, sta deček in deklica s kratkim voščilom izročila jubilarju lep košek cvetja v slovenskih barvah, da je g. Antonu kar samo od sebe sililo na jezik: »Roženkravt in rožmarin, zraven nageljček v spomin.« Košek je krasil oltar do konca slovesnosti. Potem so sledila voščila fanta in dekleta, mož in žena, s šopi rdečih rož, da so slavljence skoro zasuli.

Prvo berilo je prečital 92-letni, a še mladeniški dr. Brajša, po evangelijski pa je nastopil prelat Andrej Simčič, ki je najprej prebral vse, kar je prišlo važnega za ta dan: pismo sv. očeta Jancza Pavla II., pozdrav kardinala Casarolija, čestitke goriškega nadškofa Cocolina, ganljivo voščilo ljubljanskega nadškofa Suštarja in pomožnega škofa Leniča, krepko in spodbudno besedo škofa Jenka ter brzojav škofa in kapitularnega vikarja Grmčiča.

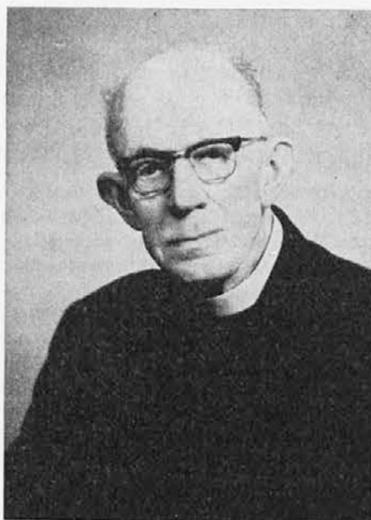
Pridirig je nato orisal življenjsko pot msgr. Antona Rutarja, odkar je rojinski župnik Jarc, ko ga je zagledal tako drobnega pred seboj, razsodil: »Saj ne bo nič iz njega«, preko njegovih službenih mest, odgovornih in težavnih, zlasti med prvo svetovno vojno, ko je z velikimi žrtvami in skoro neverjetno trmoglavostjo rešil ves arhiv goriške nadškofije in dragoceno semeniško knjižnico, ki še danes časa mladim in požrtvovalnim ljubiteljem stare zgodovine, da bodo preiskali dokaze, ki jih narod hrani. Po prošnjah se je nadaljevala sveta daritev, med katero ni bilo običajnega ofra, marveč so spominske podobice razdelili kar po cerkvi. Sledila je zahvalna pesem in blagoslov z Najsvetejšim.

Na stopnicah pred cerkvijo je nato slavljence sprejemal voščila svojih nekdanjih faranov in vseh udeležencev, ki so mu hoteli izraziti svoje veselje, da je bil prizor kar ganljiv, zlasti ko so nekemu možu pritekale iz oči debele solze. Potem ko so še fotografirali opravili svoje delo, so gostje odšli na Oslavje k Tildi na kosilo.

Tudi tam je cerkveni zbor zapel vedno lepo »Marija, skoz življenje« in ono »Mnogaja ljeta«. Pred in med kosilom so se zvrstili razni govorniki. Prvi seveda pridigar prelat Simčič, nato msgr. Škerl, za Gorico škofov vikar Oskar Simčič, za Benečijo msgr. Birtič, nekaj starih spominov iz bogoslovja, kjer je bil jubilarnt ekonom, je natresel g. Zorn, nakar so dvignili tudi dr. Brajša, da je še on povedal, kako je bilo nekoč. Dekan slovenskega področja Komjanc se je ob koncu zahvalil slavljencu za vse požrtvovalno delo, gospod železomašnik pa je tudi zdaj, kakor je naredil v cerkvi ob koncu božje službe, izrazil svojo zadovoljnost in veselje ob 70-letnici.

Lepa slovesnost, redka in skoro edinstvena, ki pa daje misliti, če pogledamo na slavljenceve spremljevalce pred oltarjem: on sam železomašnik, star 94 let; tam okoli njega eden, ki je obhajal zlato mašo temu štiri leta, drugi, ki jo je imel pred tremi leti, tretji, ki jo je obhajal letos, dveh pa niti ni bilo zraven, četudi sta zlatomašnika letos in 1977 leta. In vsi ostali? Da srebrnomašnikov niti ne omenjamo! Saj so v večini! Po letih mladega ni bilo nobenega med njimi, čeravno so navzoči še mladi po duhu!

Naši ljudje se s takim navdušenjem udeležujejo novih maš, da »je vredno strgati par čevljev zanj«, radi prihajajo na srebrne in zlate maše, danes, 27. julija 1980 celo na železno! Kje pa so fantje, ki bi se žrtvovali za druge in šli v semenišče ter

zapeli novomašno Slava Bogu na višavi? Ali smo res vsi taki materialisti, da nam duhovne, večnoveljavne dobrine nič več ne pomenijo? Svet nam s svojimi užiti zakriva pogled v onstranstvo, toda ne more nas prepričati, da smo na pravi poti. Le misliti nam ne pusti, da se ne bomo vpraševali, kaj bo z nami, ko nas naši otroci, od nas vzgojeni čisto posvetni, spravijo v Dom, ki ni dom, kakor bi si ga želeli.

Zetev je velika! Gospod, pošlji delavcev na svojo žetev!

M. Z.

Ronke: Anton Cingerli žrtev prometne nesreče

V petek zvečer 26. julija se je v prometni nesreči hudo poškodovano 59-letni Anton Cingerli, bivajoč v Ronkah. Prepeljali so ga v trziško bolnišnico, kjer je podlegel poškodbam v nedeljo 27. julija v prvih jutranjih urah.

Pokojnik se je rodil v Standrežu ter izhajal iz kmečke družine. Leta 1947 se je poročil z Olgo Marušič iz Dola, kamor se je tudi preselil in tam kmetoval. V zakonu sta se rodila dva otroka, Nadja in Ivan. Leta 1968 se je družina preselila v Ronke. Poleg dela v trziški ladjedelnici, je še naprej obdeloval zemljo.

Z velikim zanimanjem je sledil vsemu političnemu življenju Slovencev v zamejstvu. Bil je zaveden Slovenec in izredno delaven. Ob vseh urah je bil na traktorju, s katerim je obdeloval svoje njive, predno je odhajal na svoje delovno mesto.

Njegov ognjevit značaj se je pokazal tudi v političnem življenju. Vedno je z veseljem sprejemal pripadnike slovenske politične organizacije SSK in z vztrajnostjo predlagal vedno večjo prisotnost v Ronkah in na Trziškem sploh. Bil je med najbolj navdušenimi pobudniki samostojnega političnega nastopa ob zadnjih občinskih volitvah v Ronkah. Sam je z velikim ponosom sprejel kandidaturu. Ni pa mogel preboleti dejstva, da lista ni prodrla, kljub tako veliki prisotnosti Slovencev v Ronkah. Vendar ni obupal in je že z nestrpnostjo čakal novih volitev, pričrčan, da bo slovenska lista ob drugem poskusu žela gotov uspeh. Kruta usoda pa mu ni dala dočakati prihodnjih volitev.

Močno je trpel tudi zaradi širokih razlaščenj v Standrežu in se s sestrami boril proti krivičnemu pritisku ob odtujevanju slovenske zemlje. Moramo mu priznati, da je po svojih močeh bil med najbolj delavnimi slovenskimi političnimi aktivisti v Ronkah. Ko se je vozil skozi Doberdob in je vedel za nova vprašanja, se je vedno ustavljal pri članih sekcije SSK, da je s temi o njih razpravljal. V slovenskem duhu je vzgojil tudi svoja dva otroka Sin Ivan je član pokrajinskega sveta SSK.

Pogrebne svečanosti, katere je opravil msgr. Virgulin, so bile v torek 29. t. m. v cerkvi sv. Lovrenca v Ronkah. Pokopali so ga na tamkejšnjem pokopališču. SSK izraža težko prizadet družini globoko in občuteno sožalje.

Iz »Steversjanskega vestnika«

Izšla je junijska številka »Steversjanskega vestnika«. Iz nje povzemamo pregled občinskih volitev po zadnji vojni. Razen na volitvah leta 1961 sta vedno nastopali dve listi, Slovenska skupnost oz. SDZ in Občinska enotnost. V prvi listi so se vedno zbirali slovenski demokrati, v ob-

činski pa slovenski levičarji. Uspehi so bili naslednji:

Leta 1951 (prve svobodne volitve po vojni): Slov. skupnost (oz. SDZ) 274, Obč. enotnost 228 (razlika 46 glasov); leta 1956: 229 in 215 (razlika 14); leta 1961: 225 in 198 (27); leta 1965: 259 in 185 (74); leta 1970: 277 ter 170 (107); leta 1975: 263 in 200 (63); leta 1980: 315 ter 218 (97). Najmanjša razlika je bila leta 1956, komaj 14 glasov, največja pa leta 1970 in sicer 107 glasov.

Iz pregleda je razvideti, da se mladi volilci opredeljujejo za SSK in v manjši meri za Občinsko enotnost, to je za socialiste in komuniste. Na letošnjih volitvah je npr. SSK pridobila 52 glasov, občinska enotnost pa 18.

V Vestniku je tudi lepo poročilo o posvetitvi novega oltarja na Jazbinah. Tako zremo, kako velikodušni so bili domačini, ki so vse stroške za novi oltar krili s samopriskom. Nabrali so vsoto 6.715.500 lir. Gotovo so vredni pohvale in še bolj posnemanja, da bi jim sledili tudi drugi, kadar gre za dobre pobude. Iz lastnih sil in sredstev bomo gradili svojo prihodnost!

★

Seja občinskega sveta. V petek 25. julija se je sestel novoizvoljeni števersjanski občinski svet, da potrdi nekatere sklepe ožjega odbora, in sicer: načrt za gradnjo petih manjših stanovanj v stari občinski šoli, ki bodo služila ostarelim števersjancem, ki nimajo lastnega stanovanja ter sorodnikov, ki bi zanje skrbeli. Nato sklep za sanacijo starih stanovanj po načrtu arhitekta Codelje iz Gorice. Vaščani imajo namreč pravico do posojila po znižani obrestni meri za prenovo starih stanovanj. Rok za vlaganje zadevnih prošelj poteče konec tega meseca. Nato je svet potrdil imena štirih tehnikov, ki jih je imenovala deželna uprava za ohranjanje zgodovinskih stavb v občini ter spremenitev občinskega organika za dve novi delovni moči in sicer enega geometra ter eno tipkarico. V tem smislu je bila pripravljena prošnja v Rim, da bi ojačili število uslužbencev v občini. Kot zadnje točko je svet potrdil sklep, ki se nanaša na deželni pravilnik o delovanju občinskih knjižnic.

Kar se tiče županovega poročila, je razveseljivo, da sta župan Klanjšček in podžupan Ciril Terpin dobila zagotovilo od predsednika trgovinske zbornice v Gorici, da bo ta dodelila naši občini podporo za dograditev nove vodovodne postaje ter napeljave ustreznega vodovodnega omrežja, in sicer za kmetijske namene. To zagotovilo daje veliko upanje, da se bo problem vode v naši občini definitivno rešil, saj naše upravitelje tare že dobrih deset let. Svet je nato prešel k imenovanju raznih občinskih komisij.

Na Poljskem je Cerkev še vedno zastopljena

Poljski škofje so na svoji zadnji škofovski konferenci ponovno ugotovili, da še vedno ni prišlo do normalnih odnosov med Cerkvijo in državo. Tudi vatikanski list »L'Osservatore Romano« v poljskem jeziku še vedno nima dostopa na poljsko ozemlje.

DAROVI

Za Katoliški glas: Viktorija Chemelli, Sesljan 7.000; Pina Kovačič 2.000; misijonski brat Pavel Musiza 10.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: družina Vetrh namesto cvetja na grob. Ivana Prinčiča, Mile Dovgan in Franca Zbogarja po 10.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Fedora Polli 5.000; družina Kacin ob obletnici mamine smrti 100.000; hčerke v spomin mame Terezije Hrovatin-Sosič 20.000; Marija Švab v spomin pok. Marije Ravbar 10.000; družina Simič Bernarde ob obletnici smrti moža in očeta Marija 10.000; mož Mario in svakinja Vida ob prvi obletnici smrti Ane Rebec 25.000; N. N. 100.000; N. N., za uboge 50.000; Erminija Daneu v spomin pok. Terezije Hrovatin 5.000; Erminija Daneu v spomin pok. Marize Simič 5.000; družina Cvelbar 50.000; Karlo Ghermig ob krstu hčerke Alessie 20.000; razni 9.000; N. N. za uboge 20.000 lir.

Za Skupnost »Družina Opčine«: Marija Tavčar namesto cvetja na grob Karlota Purič 5.000; Marija Tavčar namesto cvetja na grob Marije Škabar 5.000; mož Mario in svakinja Vida ob prvi obletnici smrti Ane Rebec 25.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: Lora Bani ob krstu vnukinje Alessie 20.000 lir.

Za lačne po svetu: David in Marta v spomin očeta g. Zbogarja 10.000 lir.

Ob smrti Romanota Čavdek: sestra Milka za Katoliški glas 25.000 in za Alojzije-više 25.000 lir.

Za koč sv. Jožefa v Zabnicah: Nada Tomšič namesto cvetja na grob strica Romanota Čavdek 50.000 lir.

Za misijone: M. K. 10.000 lir.

Za misijonarja V. Kosa: P. R., Trst 2.000 lir.

OBVESTILA

Romanje na Barbano

Ker se bo šolsko leto začelo verjetno že 10. septembra, bomo program našega vsakoletnega romanja na Barbano nekoliko spremenili, in sicer tako, da bo skupna maša popoldne ob 16. uri na praznik Zalostne Matere božje, v ponedeljek 15. septembra kot ponavadi. Organizatorji naj s tem računajo, ko naročajo avtobuse.

Koncert pri Sv. Roku. V četrtek 7. avgusta ob 21. uri bo v cerkvi sv. Roka v Gorici orgelski koncert prof. Huberta Berganta ob spremljavi violinista prof. Alfreda Marcosiga. Izvajala bosta dela Mendelssohna, Händla, Dupréja, F. M. Veracinija. Vstop prost. V odmoru bo dr. Lucio Rapacciolu govoril o orglah, kraljevskem instrumentu.

Proslava 75-letnice zavoda sv. Stanislava in prve slovenske gimnazije v Sentvidu bo v petek 14. novembra v Ljubljani.

Za misijon p. V. Kosa: Marija Vidau, Opčine 1.000 Ndin.

Ljubljanska TV

Spored od 3. do 9. avgusta 1980

Nedelja: 18.25 Slovesni zaključem olimpijskih iger v Moskvi. 21.00 Zgodbi z morja, drama. 22.05 Gospodarske vezi.

Ponedeljek: 19.20 Vrtec na obisku. 19.45 Mladinska oddaja. 21.00 Liberanovi, drama. 22.05 Sodobniki.

Torek: 18.50 Lutke. 19.05 Jugoslovanski narodi v pesmi in plesu: Tanec. 19.45 Po sledih napredka. 21.00 Popisani državljani, dokumentarna oddaja. 21.45 Dnevi Turbinovih, nadaljevanka.

Sreda: 18.40 Velike razstave. 19.05 Naša pesem 80. 21.05 Igre brez meja.

Četrtek: 19.05 Tehtnica za natančno tehtanje, otroška oddaja. 19.45 Zivljenje v rijeki Crnojeviča, reportaža. 21.00 Šesti avgust, japonski film. 22.25 Kitajski dnevnik.

Petek: 19.00 Leti, leti pikapolonica. 19.15 Alice v čudežni deželi. 21.00 Jadranska srečanja. 21.25 Blakeovih sedem, film. 22.30 Lilit, ameriški film.

Sobota: 17.55 Klic divjine, mladinski film. 19.35 Robinovo gnezdo, nanizanka. 21.00 Nicholas Nickleby, nadalj. 21.55 Muppet show. 22.20 Notranje življenje Daisy Clover, ameriški film.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpeca: trgovski 300 lir, osmrtnice 250 lir, k temu dodati 15% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Vsem, ki so z nami sočustvovali ob tragični smrti našega dragega moža, očeta in nonota

Antona Cingerli

se iskreno zahvaljujemo. Zlasti naj gre zahvala msgr. Virgulinu, darovalcem cvetja in osebju kirurškega in ortopedskega oddelka bolnišnice v Trziču.

Ronke, 30. julija 1980

Družina Cingerli

+

Potrti naznanjamo žalostno vest, da je v 82. letu starosti mirno v Gospodu zaspala naša draga sestra in teta

PEPKA SEDMAK (BELEKOTOVA)

K večnemu počitku smo jo položili minuli torek 29. julija.

Sv. Križ - Prosek - Trzič

Sorodstvo

ZAHVALA

Zahvaljujemo se vsem, ki so na kateri koli način z nami sočustvovali ob bridki izgubi predrage mame

MARIJE ŠTRANJ vd. LAVRIHA

Se posebna zahvala velja g. župniku Albinu Grmeku in vsem, ki so jo spremljali na njeni zadnji poti.

Dolina, 23. julija 1980

Zalujoči: hči z možem, sinom in hčerko